

LBRIS

We know
books

CARTEA ROMÂNEASCĂ DE POEZIE

Aproape viață

VASILE
IGNA

Cea de pe urmă

Ori ea știa că nu e cu putință
ca pasărea să zboare sub țărână
atâta timp cât aripa-i o mână
ce-mparte veșnicie nu ființă

Și ce lumini ce fulgere obscure
întâmpină neașteptatul oaspe!
Ce rumeș și ce de umezi hoaspe
grămadă stau dar nu chipul să-i fure

ci să acopere un gol lăsat în dar
spre nesfielnică răscumpărare
unui moșneag ubicuu cotropit de har

ce nu cunoaște somn ori îndurare
dar păstorește fără pic de ostenire
un colț de stea pustiu de omenire.

Cuprins

CARTOGRAFII

Bornă	11
Teoremă	12
Pentimento. Urme și semne	15
Poate că	19
Deasupra totul	21
O peșteră	24
Copy paste	26
Poate că nu	28
Spui	30
Poate migrații	32
E o cuminte	34
Unii cântă	36
Și iată	38
Uneori	40
În fapt	42
Chiar dacă nu	44
À Pâques ou à la Trinité	46
Și când scrii	48
Ori dacă verbul	50
Poate memoria	52
Eglogă	54
Și iarba	55

Helgoland	57
I se va spune	59
Interludiu	61
Apoi venise	63
Nu putea	65
Chiar	67
Stop	69
Audi vide tace	71
ANDANTE	73
Andante	75
Apoi	77
Oedipus	79
Odysseas	80
Copacul cu șapte coroane	82
Ce să mai crezi	84
Metamorfoză	86
De fapt	88
Doar că	90
Și ochii	92
Le temps retrouvé	93
Poeta empiricus	95
Semne (pe o ladă de zestre)	97
Lest	99
Ar fi așteptat	100
Erau granițe	102
Peisaj	103

Compunere	104
Oare	106
ÎN AMINTIREA VIITORULUI	109
Suburbie	111
El sta	113
Mutato nomine	115
Popas	117
Și	119
Printre ziduri	121
Ora de clasă	123
Dicționar	124
APROAPE SONETE	127
Diagramă	129
Wood wide web	130
Și dacă-n somn	131
Oricât de fără margine	132
Chiar de te uiți	133
De-i vorbă	134
Et lacrimae prosunt	135
Ca florile, ca zarea	136
Spre Delte peregrin	137
Regat o fi?	138
Privești de-a fost	139
O cale-ar fi	140
O, de-ar putea	141
Cea de pe urmă	142

Bornă

Aici unde ești e o altă lumină decât
cea care face din liniște picur de rouă
inima ei bate o singură dată din două
și murmurul nopții îi ține de dor și urât.

Stelele cad norii împrăstie țurțuri de gheață
limbile lumii visează cuvinte cu sens echivoc
pe care le-nvârte-ntr-al veacului pustiu ghioc
hazardul ce poartă cu sine aceeași povață

cu sensul în stele și rostul de-a pururi închis
în largi paranteze de fulger și ploi de mercur
ce tulbură vechi rânduielei ascunse în vis

și fac al pustiului pară de foc înconjur.
Și nicio lumină nu-i alta decât
licărul turbure al nopții. Rece. Atât.

Teoremă

Să credem că timpul e fără sfârșit
și universul e mai îngust ca o Vale?
Tranzit etern e forfota vremii ori cale
din sine însăși crescând ca un duh
apărându-și odaia de priveghere
cu săgețile orei înfipite-n himere?

Și cosmosul ce-i?
Lumea aceea jonglând cu planete
cu sori constelații black hole-uri
scriind în taină ecuații secrete
și-n fiecă an
umflându-se-n pene ca un curcan
cu creasta tăiată de cuțitul ruginii
și de roata dințată a luminii?

Acoperite-s mai toate acum
de-o foaie de cort
pe sub care zboară un fluture cu capul de mort.

Și cum în preajmă nu-i nici întuneric nici lumină
ar putea ca El să încerce să treacă furiș

Aproape viață

hotarele desenate de-o mână străină
cu degetele îngălbenite de-o grațioasă rugină
ori de o cârtiță oarbă și surdă
ce mână din urmă o sălbatică ciurdă
dar nu pe imașul cu stele căzute în iarbă
ci pe arătura ajunsă acuma pârloagă
de unde-s adunate de mâna oleacă oloagă
a Zeului cu furnici și căpușe în barbă.

Ori, cine să știe
să poposească pentru veșnicie
în ținutul de îndoieli al paginii încă virgine
unde totul se leagă se ține
cu frânghie de neguri și mărăcine
unde-înțelesul se-ascunde
precum șarpele-n gaura neagră a limbii
unde cuvântul e frate cu vântul
schimbându-și ba trupul ba firea
și unde doar privirea e însăși privirea.

Acolo în margini de Câmpii Elizee
unde cântă încet Persefona
fragila umbroasa afona
cu glasul ei de iernatică zee
ce nu mai oprește de-a valma lumina
și nici nu încurcă adevărul cu vina.

Fii hotărât spune ea
nu fi mut ori cu limba de frici retezată
vorbește cu vorbele tale de altădată
dar nu cu toate deodată
ci cu acele noi neobosite și clare
cum ai merge pe o fără-de-capăt cărare
luminată de roiuri de stele cu coada
despicată de raza aceluiași soare.

Pentimento. Urme și semne

Se învârte ca un carusel din Târgul unor
Moși somnoroși. Cu aceeași egală mișcare
până la cea din urmă suflare.

Și vine vremea când urmele-s semne
și-apar în lumină ca râia ori cum
tam facile dictum

usque ad ultimum vitae finem in actu erimus.

Altminterea spus

sori plutitori furtună și nori. Ciozvrte de humus.

Și citadini urduroși sclivisiți meloane și bărbi
de-mprumut tatuaje arhaice neuroni revoltați
inflorescențe târzii împachetate în ceață
cu luminile ochilor atinse de-albeață.

Cuvântu-i rătăcit în convoi funerar
cicatrici sângerânde de scrib anonim

înfloresc sub pielea tăbăcită a zilei
precum stigmatetele Fericitului Ieronim
însoțind neputințele milei.

Și vin înspre ziua de-acum Zugravi fel de fel
ostenind îndârjiți cu spatule înguste

ori oțelite cosoare cu mânere de mică
vârf în triunghi și săgeți ce despică
carnea fierbinte încă a umbrelor
strat după strat lent întunericul orb prefăcându-l
în fulgi de lumină. Și chipuri de regi împărați
ori regine încuiate-n corsete prinți vânători
și ogari ori domnițe cu sâni boboci și matroane
cu guși ascuțite.

Cântă oasele lor dar nu obosesc.

Apoi nu se mai miră taie și-ncet oblojesc
râni nevăzute în pielea tăbăcită-a vernisului
o hărăzesc strălucirii unui mileniu apter și
lasă vederii o plajă cu munți de balene inerte
alge și iarbă marină cu frunze de bronz
portulane
și trupuri cu capete trei și căpățâni țuguiate.

Și lentile prisme fotoni electroni
harnici conțopiști ai Sfârșitului
copii cu fețe de lut transparent
pisici care dorm în două lumi deodată.

Și iarăși la lucru cuțite spatule răzuind
strat după strat vânzând umbrele umbrei
strălucind ca un voal de oglinzi
ce nu te lasă să vezi riduri părul cărunt

și sâni căzuți ai miresei.
E aici iarmarocul în care
Braque Picasso van Gogh ori Dali
fac negoțuri pe șest
cu Michelangelo Rubens Velázquez
Vermeer ori cu Breughel Bătrânul.
Și orbul Homer Orfeu ori Ovid și Tibul
Messalinul se prind într-o horă cu Borges
Pessoa cu Joyce Montale Elytis ori Pound
cu toți călători cu aripi de spectru solar
în adăposturile reci ale dicționarului
cu acoperișul păraginit și precar.

Se îngână unul pe altul și-ascultă
o boare călduță de Mozart Maria Tănase
dopuri de ceară în urechi
și damf de curechi
iar pe un smartphone nu chiar străvechi
conferința de presă din Luna Ovală.
Și pe geambașul cu fălci
de rechin deschise cât
a Potomacului River vărsare
ori cât gura de sârmă ghimpată
încă nu pe deplin descleștată
a tuturor Porților Albe

din cenușa încă fierbinte a istoriei
din regatul fără zăvoare al memoriei.

Privește spun ei la cerul încă albastru
ce-nchide ca o copertă Abecedarul deșertăciunii
din care se vor alege algoritmi și cărbunii
ce vor desena moartea viața învierea.
Ei dorm fără vise în interstițiile unui veac
ce simte odorul de sânge al urmașilor
verdeața amară a zilei și a nopții ce vine
verzi verzi ca niște frunze de plop anodine
precum condurii fermecați ai unei zâne fecioară
cu care Doamna Moarte se-ncață coboară
și răsfoiește din copertă-n copertă Atlasul
amestecând disprețul cu mirarea
încurcând zborul cu alergarea
muzica sferelor cu comândarea
și sărutul dintâi
cu al lui Ahile vulnerabil călcâi.
O și cele încă rămase
anodine neputincioase călâi
cu măduva unor nedezgropate oase.

Poate că

Poate că se poate poate că nu se poate.
E o idee fixă un soare ce se învârte în
jurul lui o vibrație a unei umbre insomniace.
O limbă colerică iubind mai mult
adorăția decât resemnarea.
Iată se aud tobe din subpământ
ecouri ale unui cutremur
ce dizolvă spațiul și duce vremea
cu sine înflorind ca o creangă de fum
ca o corolă cu petale mai fragede
decât puii ieșiți din oul zilei de mâine.
Semne iminente mai transparente
ca apa abia înghețată
și mai străvezii decât
un pachet de fotoni ce unduiesc
spre porțile deschise-ale nopții.
Și cad înăuntrul tău
și sigilează cu sânge
toate ieșirile precum norii
ce încuie cu fulgere zorii.
Nicio margine niciun centru.